Раз в майову нічку,
В темну ніч весни
Ми ішли ловити
Невловимі сни.

Ми ішли, прикриті
Крилами пітьми,—
Вперше щастя красти
Зважилися ми.

У кущах бузових
Згинула тропа,—
Спала баба-доля,
П'яна і сліпа.

Спала баба-доля,
Люта, навісна,
А в руках у неї
Папороть ясна.

А під боком в неї
Лаври і вінки,
Перли, діаманти,
Золота мішки.

Спить, не ворухнеться
Баба на траві...
Все її лахміття
У моїй крові.

"Тихше! — говорю я,—
Не збуди її..."
Як необережно
Дзвонять солов'ї!

Як необережно
Воркотять струмки...
Але наше злото,
Лаври і вінки!

О моя голубко,

Глянь: навколо — лад!
Казкою здається
Сей вишневий сад.

Як же випадково
В темну ніч весни
Нам влетіли в руки
Полохливі сни!

Заспівали звуки!
Піснею знялись!
Золото і лаври,
Нащо ви здались?!

І здригнула баба...
Глянула на нас,—
Все згребла, схопила
І побігла враз.

Гнались ми за нею
Й досі женемось...
Слід її жорстоко
Замітає хтось.